

Vi gingo (utan gevär!) vid tiotiden på aftonen den 23/6 till en liten inäga några hundra meter från vårt nattkvarter för att se om kullorna sträckte. Inägan var omgifven af tät högväxt skog, björkskog på ena och tallskog på andra sidan. Några minuter efter ankomsten hit kom en kulla »bispande» och »knorrande» öfver platsen — fick svar från en endast ett 20-tal meter från oss, midt på inägan sittande, ej förut observerad hona. Hanen svängde omedelbart ner till honan, promenerade rundt henne några gånger med utbredda vingar och stjärt. Om några minuter lyfte fåglarna samtidigt ett 10-tal meter, hvirflade rundt med hvarann i luften och föllo bägge till marken vid skogskanten, där parningen försiggick. Sedan försvunno bägge mellan träden i skogen.

Ljusdal den 1 juni 1923.

Bo Witt-Strömer.

Ung morkulla i träd.

Då jag för flera år sedan i medio af aug. i Julita s:n, Södermanl., var ute på stöfvarjakt och hundarne hade tappat såg jag i närheten af tappten en morkulla flyga öfver en liten slätt med en unge inklämd mellan de utsträckta benen. Sedan jag gått framåt några steg och kom till en större albuske, föll ned därifrån en fågel rätt i marken från dryga 2 meters höjd. Jag gick genast och tog upp den och fann att det var en ung, ej ännu flygfärdig morkulla, som hade ännu en del af dun-dräkten kvar. Det kunde ej vara samma unge, som den af mig nyss förut sedda mellan den äldre morkullans ben. — Hur hade ungen kommit upp i trädet? Antingen hade väl modren, under det hon transporterade den, för att rädda den undan förment fara, tappat den och den hade fastnat i trädet, eller också hade hon afsiktligt placerat den där. Man är ju böjd att tro det senare.

Under en stöfvarjakt den 3 sept. 1912 i Floda s:n, Sörml., påträffade jag en kull om 4 morkullungar, som ännu voro så små, att de hade hela dundräkten kvar. Det kan tyckas att de knappast kunde hinna bli fullväxta till den kommande flyttningen. Tog en för att konservera till min samling. Denna sena kull bör ju ytterligare bestyrka det redan bevisade antagandet, att morkullan har flera kullar årligen.

Adolf von Post.

Återfunnen ringmärkt gräsand.

Polisöfverkonstapel HJ. SANDBERG har till Riksmuseet insändt foten af en gräsand, som bär museets ring 6568. Denna and sköts af arbetaren HILMER JOHANSSON den 1 aug. i år i en liten uttappad sjö Myrsjön i Möklinta socken, Västmanlands län. Den hade ringmärkts af Professor G. LUNDBERG den 11 aug. 1922 vid Bjurfors. Sälunda hade den efter flyttningen återkommit ungefär till samma trakt.

Visserligen ha vi nu så småningom fått en del uppgifter om våra änders flyttningar. Bl. a. ha ju åtskilliga änder, som fångats

och märkts i England, visat sig vara hemma i Sverige. Det skulle dock vara af intresse, om Hrr jägare skulle vilja ringmärka ett antal andungar i olika trakter, för att vår kännedom om andflyttningarne skulle kunna blifva mera fullständig. Detsamma gäller f. ö. om åtskilliga andra fågelarter också.

E. L.

En rent vit tornsvala (*Apus apus* LIN.)

uppvisades för undertecknad den 28 dennes av en lärjunge i kl. 2 vid härvarande läroverk. Fågeln hade af gossens bror hittats död »i skogen vid Hall» (åkerbrukskolonien). Den var tyvärr på grund af långt framskriden förruttnelse omöjlig att tillvarataga. Har velat meddela fallet i tro att det intresserar.

Södertälje den 31 aug. 1923.

Aroid Jansson,
fil. mag.

Stor ek.

Vid Bosgård i Väderstads socken, Östergötland, växer en ek i god jord på en backsluttning och har uppnått följande märkliga mått: omfång kring stammen mått $\frac{1}{2}$ m. öfver jorden 9 m.; vid brösthöjd 7 m. och under nedre grenarne omkring 8 meter. Den är fortfarande fullt frisk utan nämnvärd, synlig röta eller torra grenar. Ägaren, Hr O. HAKANSSON, har lämnat sitt tillstånd till trädets fridlysning och genom Vetenskapsakademiens åtgärder har dylik fridlysning äfven ägt rum.

Stort hagtornsträd.

På Kyrkogatan i Karlshamn, snedt emot stadshotellet, växer ett hagtornsträd, som vid brösthöjd har ett omfång af 165 cm. Detta torde sannolikt vara ett af de största i sitt slag i vårt land.

E. L.

Ringmärkt brun kärrhök återfunnen efter två år.

Den 4 juli 1921 ringmärkte Hr ERIC ROSENBERG bl. a. en unge af brun kärrhök med Riksmuseets ring 7364 i Fröshammarsvik, Nerike. Denna fågel insändes till Riksmuseet i midten på aug. 1923 från Norrtäljetrakten. Det var en hona i något sliten dräkt, men utan ruffläck, så att det är ovisst, om hon fortplantat sig.

Då kärrhökarnes dräkter ofta diskuterats, kan det vara af intresse att erfaras utseendet hos en fågel, hvars exakta ålder är känd. Detta exemplar är stadt i ruggning. Den gamla dräkten är mycket sliten och blekt. Hufvudet är ofvan blekt rostgult med smala svarta spolstreck, nacken nästan hvit med än smalare streck. Öronfjädrarne mörklbruna, kinderna nedanför ljusst rostgula, bakan hvit.

Rygg-
bruna
roströ-
inners-
De m-
aktig-
(intet
bredt
luksic

I
Colym
platse
hela
fjädra
mer f

N
gånge
vaktar
1
vistad
1

Helsi

Jönko
Denn
Gisse-
ställe
ninge
falker
ännu